27/01/2020

Το νόημα της ευαγγελικής περικοπής του Ζακχαίου ερμήνευσε ο Μητρ. Διδυμοτείχου

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Διδυμοτείχου, Ορεστιάδος και Σουφλίου

Στον Ιερό Ενοριακό Ναό Αγίου Αθανασίου Παλιουρίου, του τέως Δήμου Μεταξάδων, ιερούργησε ο Σεβ. Μητροπολίτης Διδυμοτείχου, Ορεστιάδος και Σουφλίου κ. Δαμασκηνός, την Κυριακή 26 του μηνός Ιανουαρίου.

Ερμηνεύων το ευαγγελικό ανάγνωσμα της ημέρας, Κυριακής του Ζακχαίου, μεταξύ άλλων εσημείωσε: «Ο μικρόσωμος Ζακχαίος σήμερα, αγαπητοί μου, παρουσιάζεται μέσ' από την αναγνωσθείσα ευαγγελική περικοπή σαν ένας γίγαντας της αρετής, της μετανοίας, της θεϊκής γνώσεως και ως ευλογημένος αποδέκτης της σωτηρίας. Ανεβαίνει στη συκομουριά για να δει το Χριστό. Χρησιμοποιεί το δένδρο για να πάρει το ύψος πού του έλειπε. Κάνει αυτό πού κάνουν πολλοί άνθρωποι. Προσπαθεί να υψωθεί χρησιμοποιώντας κάτι πού δεν είναι δικό του. Αμέτρητοι είναι εκείνοι πού προσπαθούν να πάρουν ύψος από τα δεκανίκια πού κατασκευάζουν μόνοι τους. Ανεβαίνουν στο δένδρο της επιστήμης για να πάρουν το ύψος του μορφωμένου. Ανεβαίνουν στο δένδρο του χρήματος για να πάρουν το

ύψος του άρχοντα. Ανεβαίνουν στο δέντρο της κοινωνικής καταξίωσης για να πάρουν το ύψος του επιτυχημένου. Ανεβαίνουν στο δένδρο της υποκρισίας για να πάρουν το ύψος της ευσέβειας. Ανεβαίνουν στο δένδρο της φαντασίας για να πάρουν το ύψος πού ονειρεύονται ότι αξίζουν.

»Πάνω από το ψεύτικο αυτό ύψος οι άνθρωποι προσπαθούν να εύρουν και να ζήσουν την αλήθεια της ζωής. Ν' απαντήσουν στα μεγάλα ερωτήματα της ύπαρξής τους. Να ικανοποιήσουν τις επιθυμίες και τούς πόθους πού γεμίζουν την καθημερινότητά τους. Πολλές φορές από το ψεύτικο αυτό ύψος οι άνθρωποι προσπαθούν να προσεγγίσουν και το Χριστό. Θέλουν να Τον δουν, να Τον γνωρίσουν, να Τον ακούσουν, αλλά από μακριά. Θέλουν να έχουν μία επαφή με το Χριστό, αλλά από την ασφάλεια της συκομουριάς τους. Από το ύψος πού τούς παρέχει αυτή και μέσα από τα φυλλώματά της πού κρύβουν τα ελαττώματά τους. Πλησιάζουν το Χριστό χωρίς να εγκαταλείψουν τις αντιλήψεις τους, χωρίς να μετανοιώσουν για τα λάθη τους, χωρίς να θυσιάσουν τις θέσεις τους. Πλησιάζουν το Χριστό, αλλά διατηρούν και μία απόσταση, διότι φοβούνται την άμεση συναντησή τους με Αυτόν. Φοβούνται να κοιταχθούν με το Χριστό στα μάτια. Φοβούνται στην ιδέα ότι πρέπει να εγκαταλείψουν τη καλοπέρασή τους.

»Ο Κύριος όμως που περιδιαβαίνει στα μονοπάτια της ανθρώπινης πραγματικότητας, έρχεται κάποια στιγμή κάτω από τα δεκανίκια του καθενός μας, διότι είναι αληθινά ταπεινός και δεν ντρέπεται να σταθεί κάτω από μας. Στέκει λοιπόν στο χωματόδρομο της ζωής μας και ρίχνει με αγάπη το βλέμμα Του στο

ύψος πού ανεβάσαμε εμείς τούς εαυτούς μας. Με ταπείνωση και με ανείπωτη αγάπη φωνάζει τον καθένα μας με τ’ όνομά του και μας καλεί σε μία κατάβαση, όπως έκανε με το Ζακχαίο: «Ζακχαῖε, σπεύσας κατάβηθι». Αυτό ο Χριστός το κάνει για όλους, χωρίς εξαιρέσεις και χωρίς διακρίσεις. Όλους μας προσκαλεί σ’ αυτή τη νοερή συνάντηση. Μας προσκαλεί σε μία συμπόρευση μαζί Του. Μας προτρέπει να ανοίξουμε το σπίτι της ψυχής μας και να Τον φιλοξενήσουμε.

»Όπως έκανε με το Ζακχαίο, έτσι φωνάζει και σε κάθε άνθρωπο: «σπεύσας κατάβηθι, σήμερον ἐν τῷ οἴκῳ σου δεῖ με μεῖναι». Ήλθε τότε, αλλά έρχεται και τώρα και θα έρχεται πάντοτε ὁ Κύριος «ζητῆσαι καί σῶσαι» την κάθε ανθρώπινη ύπαρξη. Αυτό το «ζητῆσαι» του ιερού κειμένου έχει δύο σημασίες. Η πρώτη είναι ότι ο Θεός έρχεται να μας αναζητήσει. Να ψάξει για τον καθένα μας χωριστά. Η δεύτερη είναι ότι έρχεται να ζητιανέψει. Σαν επαίτης έρχεται ο Χριστός να ζητιανέψει την καρδιά μας και την αγάπη μας για Εκείνον: «υἱέ μου, δός μοι σήν καρδίαν»! Ικετεύει τον καθένα μας, να του χαρίσουμε την καρδιά μας. Δεν κουράζεται και δεν αποθαρρύνεται, παρόλο που εμείς αντιστεκόμεθα στο αίτημα Του με αμέτρητες αντιρρήσεις και προφάσεις... Όταν μας βρει, δε μας πιέζει, δεν εκβιάζει την ελευθερία μας, δεν ακυρώνει τις αποφάσεις μας. Μόνον περιμένει, εμπνέει, συγχωρεί, ανέχεται και παρακαλεί. Ζητεί σαν ικέτης, σαν κατώτερος, σαν ο χειρότερος ζητιάνος την ύπαρξή μας, την προσοχή μας, την αγάπη μας. Περισσότερο όμως ζητεί τις αμαρτίες μας, για να τις διαγράψει, για να μας καθαρίσει, για να μας ξαλαφρώσει από τα βάρη τους και να μας θεραπεύσει από την αρρώστια τους. Μπροστά σ’ αυτό το ενδιαφέρον και σ’ αυτή την ταπείνωση

του Ιησού ας μη συνεχίσουμε ν’ αντιστεκόμεθα.

»Από εμάς ζητεί πρώτα να αποβάλουμε τον εγωϊσμό μας, τα δεδομένα μας· να αρνηθούμε τη «συκομουριά» που νομίζουμε ότι μας δίδει ύψος· να σταθούμε χαμηλά· να μην ντραπούμε για το μικρό πνευματικό μας ανάστημα. Μην ξεχνούμε ότι ο Κύριος αγκάλιασε τα νήπια όλων των ειδών και μας κάλεσε να νηπιάζουμε στην κακία και να φυλαγόμεθα από την υπερβολική εξυπνάδα. Μη φοβηθούμε να κλαδέψουμε τον εγωισμό μας, τη δαιμονική έπαρση, την ψευδαίσθηση ότι είμεθα το κέντρο του σύμπαντος. Μην ντραπούμε να παραδεχθούμε τις ελλείψεις μας, να ομολογήσουμε τα λάθη, τα πάθη, τις πτώσεις, τις αδικίες, τις αδιακρισίες, τις επιθέσεις, τις προσβολές, τις προδοσίες που διαπράξαμε.

»Ο Κύριος, αγαπητοί μου, έρχεται συνεχώς κοντά μας «ζητῆσαι καί σῶσαι τό ἀπολωλός». Αυτό το απολωλός είμεθα εμείς. Εμείς χαθήκαμε στους δαιδαλώδεις διαδρόμους του ψέματος. Εμείς αποσκιρτήσαμε αμετανόητα από την αγκαλιά του

Πατέρα μας. Τώρα πού μας ζητάει μ’ όλους τους τρόπους ας Του παραδώσουμε κάθε ασχήμια μας για να μας ομορφύνει, και κάθε βρωμιά μας για να μας καθαρίσει, και κάθε τραύμα μας για να το επουλώσει και να μας θεραπεύσει. Σαν το Ζακχαίο του σημερινού αναγνώσματος ας ανταποκριθούμε στη θεϊκή αναζήτηση. Αφού κατεβούμε από τη συκομουριά του εγωισμού, ας ανοίξουμε το σπίτι της ύπαρξής μας για να φιλοξενήσουμε με τα μυστήρια της Εκκλησίας το Χριστό, για ν’ αξιωθούμε ν’ ακούσουμε το ευλογημένη διαπίστωση: «σήμερον σωτηρίαν τῷ οἴκῳ τούτῳ εγένετο».